

- Høringer - Bistandsadvokat for afdøde pårørende - Betænkning om forbedring af voldtægtsfres retsstilling - Skærpelse af straffen for uagtsomt manddrab m.v. - Rammeafgørelse om bekæmpelse af organiseret kriminalitet
42. Databedrageri - Samfundstjeneste - Ludomani
 43. Hæleri af grov beskaffenhed - Samfundstjeneste
 44. Færdselssag - Fodgængerfelt - Uagtsom legemsskade - Neurologisk lidelse - Tilregnelser - Frifindelse - Sagsomkostninger
 45. Narkotika - Store hashsager - Nævningetærsklen - Varetægtsfængsling - Leverandører til Christiania
 46. Spritkørsel - Betinget frakendelse - Fysisk handicap - Særlige omstændigheder ved kørslen
 47. Vold - Samlivsforhold - Betinget straf
 48. Forsvarerbeskikkelse - Afslag på ombesikkelse og udsættelse af domsforhandling
 49. Vold - Nedre grænse
 50. Fareforbrydelser - Risiko for HIV/AIDS - Ikke udvist
 51. Åger
 52. Erstatning for varetægtsfængsling - Langvarig sagsbehandling - Menneskerettigheder - Egen skyld
 53. Trusler - Forsæt
 54. Narkotika - Nye strafferammer - Samfundstjeneste

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Justitsministeriet
Strafferetskontoret

Østergade 16
5. april 2005

Vedr.: J.nr. 2005-730-0127. Lovudkast til bestemmelser om bistandsadvokat for nære pårørende, hvor forurettede er afgået ved døden som følge af politiets indgriben.

Med skrivelse af 11. marts d.å. har Justitsministeriet anmodet om en udtalelse om ovennævnte.

Materialet har været forelagt bestyrelsen, som kan tiltræde det foreslåede.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Strafferetskontoret
Lovafdelingen

Østergade 16
5. april 2005

Vedr.: Sagsnr. 2005-730-0127. Betænkning nr. 1458/2005 om forbedring af voldtægtsorfres retsstilling

Med skrivelse af 11. marts d.å. har Justitsministeriet anmodet om en udtalelse om ovennævnte, der er medsendt som en fil på 150 sider, men siden den 4. ds. er fremsendt i ét eksemplar som sædvanlig betænkning.

Materialet har været forelagt bestyrelsen, der bemærker, at foreningen afgav svar på et spørgeskema bl.a. om beskikkelsesordningen den 3. november 2004.

Foreningen kan tiltræde strafferetsplejeudvalgets foreslåede regler om beskikkelse, således at anmelderen som hidtil selv kan vælge, om der ønskes advokatbistand ved anmeldelsen eller senere.

Foreningen kan ligeledes tiltræde det i øvrigt foreslåede i betænkningen.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Strafferetskontoret

Østergade 16
5. april 2005

Vedr.: J.nr. 2005-730-0119. Udkast til forslag til lov om ændring af straffeloven (Skærpelse af straffen for uagtsomt manddrab og uagtsom betydelig legemsbeskadigelse i forbindelse med særligt hensynsløs kørsel).

Med skrivelse af 17. marts d.å. har Justitsministeriet anmodet om en udtalelse om ovennævnte.

Materialet har været forelagt bestyrelsen, der bemærker, at reglerne blev skærpet i 2002, og at der ikke er nogen saglig begrundelse for på nuværende tidspunkt at skærpe reglerne yderligere.

Foreningen må generelt udtrykke betænkelighed ved, at lovgivningsmagten ved lovgivning i motiverne søger at øve indflydelse på domstolenes konkrete anvendelse af de i loven foreskrevne strafferammer.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Det Internationale Kontor

Østergade 16
13. april 2005

Vedr.: Sagsnr. 2005-3002/21-00006. Forslag til Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af organiseret kriminalitet (KOM (2005) 6 endelig).

Justitsministeriet har med skrivelse af 15. marts 2005 anmodet om en udtalelse vedrørende ovennævnte med høringsfrist den 14. april d.å. Justitsministeriet har ikke som lovet fremsendt et grundnotat om forslaget.

Materialet har været forelagt bestyrelsen, der bemærker, at definitionen af, hvad der udgør en kriminel organisation, er så bred, at ganske mange aktiviteter, som man ikke normalt ville forbinde med begrebet, falder ind under definitionen. Efterhånden har mange bestemmelser i straffeloven strafferammer på mindst 4 år. Tre unge, der i

gentagelsestilfælde begår brugstyveri med hensyn til biler, jfr. § 293 a, vil således falde ind under definitionen på organiseret kriminalitet, under forudsætning af, at de samme personer tidligere har stjålet biler sammen. Definitionen er så slap, at man kan spørge, om der er noget særligt grænseoverskridende i den beskrevne kriminalitet, og om det derfor er et anliggende, som det er nødvendigt for EU at regulere.

Indførelse af en særlig straf for at lede en kriminel organisation eller deltage heri vil stride mod vore nugældende regler om forsæt, hvor man ikke kan straffes for en forbrydelse svarende til den engelske "conspiracy". Vi forudsætter i dansk strafferet, at man ikke uspecifikt kan straffes for at være med til et eller andet, der er meget bredt formuleret, men at ens forsæt skal kunne formuleres som forsæt til en bestemt forbrydelse, eventuelt i form af medvirken. Den danske medvirkenlære er fuldt tilstrækkelig til at ramme deltagelse i kriminelle aktiviteter.

Strafferammerne for deltagelse i de pågældende aktiviteter på henholdsvis 5 år for deltagerne og 10 år for lederne er betænkelige, henset til den vage formulering af gerningsindholdet.

Mulighederne for strafnedsættelse, hvis man samarbejder med myndighederne, er formentlig mere vidtgående end de nugældende bestemmelser i straffelovens § 82, nr. 8-11 - i alle tilfælde kræves frivillighed ikke. Det er ikke altid, at man får de mest sandfærdige forklaringer ved at true sigtede med eksorbitante straffe, medmindre de fortæller, hvad myndighederne gerne vil høre om andre sigtede. Denne del af forslaget er formentlig primært inspireret af amerikansk ret. Det burde, før man fremsætter et sådant forslag, nærmere undersøges, hvilke fordele og ulemper, der er ved denne form for plea-bargaining.

Bestyrelsen kan således ikke anbefale de ovenfor nævnte elementer af forslaget.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 42/2005

Databedrageri - Samfundstjeneste - Ludomani

Straffelovens § 62, § 279 a og § 286

T havde som chef i en bank lavet fiktive transaktioner for 1.4 mio. kr. med et personligt udbytte på 0.9 mio. kr. Fængsel i 1 år og 3 måneder, hvoraf 1 år blev gjort betinget af samfundstjeneste i 240 timer samt behandling mod ludomani.

Retten i Odense 7. afd. nr. SS 7. 04381/03, 10/3 2004

T på 43 år var under en tilståelsessag tiltalt for databedrageri, straffelovens § 286, stk. 2, jfr. § 279 a, ved i perioden 1997 - 2003 som chef i en bankafdeling via bankens datasystem, dels via kundekonti, dels via fiktivt oprettede selskaber at have foretaget forskellige transaktioner for et samlet beløb på kr. 1.460.000, idet beløbene dels blev overført til T's egne konti, dels blev ført tilbage til tidligere misbrugte konti, hvorved T fik et personligt udbytte på ikke under kr. 911.000, og banken blev påført et tab på kr. 1.117.000.

Retten bemærkede:

"Straffen fastsættes efter straffelovens § 286, stk. 2, jf. § 279 a, til fængsel i 1 år 3 måneder.

Under hensyn til de foreliggende oplysninger om tiltaltes personlige forhold, hans tilbud om tilbagebetaling af en væsentlig del af det unddragne beløb og sagens omstændigheder i øvrigt findes 1 år af straffen at kunne gøres betinget som nedenfor bestemt, jf. straffelovens §§ 62, 63 og 64, jf. §§ 58, stk. 1 og 57."

Vilkårene omfattede en prøvetid på 1 år med 240 timers samfundstjeneste, og at T undergav sig behandling mod ludomani, hvis Kriminalforsorgen fandt behov herfor. T skulle tilbagebetale kr. 1.250.000 til banken.

- oo0oo -

Se en tilsvarende sag i U 2005.666 H.

Landsforeningens Meddelelse 43/2005

Hæleri af grov beskaffenhed - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 290

T havde opbevaret kostbart edb-udstyr til en samlet værdi af kr. 214.000. 6 måneders fængsel betinget af samfundstjeneste i 120 timer.

Retten i Århus 8. afd. SS 8.00081/04, 19/5 2004

T på 24 år var under en tilståelsessag tiltalt for groft hæleri, straffelovens § 290, stk. 2, ved at have opbevaret tyvekoster, hovedsagelig i form af kostbart edb-udstyr til en samlet værdi af ca. kr. 214.000. Han erkendte at have købt udstyret på "uærlig vis".

Straffen blev udmålt til fængsel i 6 måneder, der blev gjort betinget af samfundstjeneste i 120 timer.

Han havde været frihedsberøvet i 11 dage.

Landsforeningens Meddelelse 44/2005

Færdselssag - Fodgængerfelt - Uagtsom legemsskade - Neurologisk lidelse - Tilregnelser - Frifindelse - Sagsomkostninger

Færdselslovens § 3 og § 27, straffelovens § 249

T led af en sjælden neurologisk lidelse, men havde fået fornyet sit kørekort senest i 2001. Han påkørte en fodgænger under svingning, men blev frifundet, da han ikke havde været fuldt bevidst om sine handlinger og ikke havde haft anledning til at undlade at køre bil.

Anklagemyndigheden protesterede forgæves mod udsættelse på at indhente lægelige oplysninger om T og siden mod, at udgiften kunne afholdes som sagsomkostning.

Retten i Aalborg 7. afd. nr. SS 7.2529/04, 2/12 2004

T på 54 år var tiltalt for overtrædelse af færdselslovens § 3, stk. 1, og § 27, stk. 6, ved under en svingningsmanøvre i et kryds at have påkørt en fodgænger K, der for grønt lys færdedes i fodgængerfeltet, samt overtrædelse af straffelovens § 249, ved at have påført fodgængerens betydelig skade, idet hun pådrog sig brud på venstre kindben og 3. grads forbrænding i venstre flankeregion og venstre balderegion.

Der var påstand om straf og betinget frakendelse.

T påstod frifindelse, idet han gjorde gældende, at han handlede uden bevidsthed og dermed ikke udviste den fornødne uagtsomhed.

Han kunne godt forklare om begyndelsen af kørslen og også om svingningen i krydset, som foregik for grønt lys og med meget lav hastighed. Han bemærkede ikke straks, at han havde påkørt kvinden.

Han led af en arvelig sygdom, der begyndte, da han var omkring 40 år. Han havde senest fået kørekort udstedt i januar 2001 gældende for 5 år. Han var til prøve hos den motorsagkyndige, og der medvirkede ikke en læge.

Fodgænger K forklarede, at noget af hendes hukommelse var forsvundet på grund af ulykken, hun havde fortsat mén af ulykken, bl.a. med at sidde.

Skaderne var dokumenteret af lægeattest. K havde været livløs, men blev genoplivet. To andre trafikanter havde set T påkøre K, der blev hængende foran på køleren, men trukket ind under den. Bilen fortsatte med at køre, indtil den blev standset, da en fodgænger på et andet fortov løb hen mod den.

Vedr. T var der en speciallægeerklæring, hvorefter han "lider af en meget fremadskredet, speciel neurologisk lidelse, som giver sig udtryk i svære bevægelsesforstyrrelser inkl. problemer med balancen. Sygdommen følges yderligere af påvirket intellektuel funktion."

Forsvareren havde yderligere spurgt:

"Kan den pågældende sygdom være årsag til, at T kommer i en choklignende tilstand ved sammenstødet med fodgænger, således at han ikke kan huske sammenstødet og ikke reagerer på sammenstødet i form af opbremsning eller undvigemanøvre og efterfølgende fortsætter kørslen ca. 21 meter, hvorefter køretøjet bringes til standsning på grund af krydsende jernbaneskiner?"

Svaret herpå lød:

"På grund af den tiltagende demenstilstand i kombination med hans bevægesygdom, skønnes det sandsynligt at han ikke husker sammenstødet og ikke reagerer på sammenstødet.

Det er overraskende for mig efter at have mødt ham i afdelingen, at han har haft adgang til at føre motorkøretøj, og jeg formoder at køretøjet er inddraget..."

Det fremgik desuden af sagens oplysninger, at politimesteren ved skrivelse af 3. oktober 2001 til T fastsatte en tidsbegrænsning på 5 år for T's kørekort. Før afgørelsen havde politimesteren indhentet udtalelser fra Embedslægeinstitutionen og Bilinspektionen.

Rettens bemærkninger:

"Efter bevisførelsen, herunder de afgivne vidneforklaringer og det fremlagte rids lægger retten til grund, at tiltalte kom kørende af K-gade og skulle dreje til venstre ad F-gade, og at han holdt stille i det lysregulerede kryds. Det lægges herefter til grund, at tiltalte under svingningsmanøvren påkørte vidnet K, der gik i fodgængerovergangen, og at vidnet kom i klemme under bilen, der først blev standset ca. 20 meter efter

krydset. På den anførte baggrund finder retten det bevist, at tiltalte har overtrådt færdselslovens § 3, stk. 1, og § 27, stk. 6. Når der endvidere henses til de lægelige oplysninger om K finder retten det tillige bevist, at tiltalte har overtrådt straffelovens § 249.

Under hensyn til oplysningerne om tiltaltes sygdom, herunder den fremlagte erklæring fra overlæge, dr.med. L sammenholdt med omstændighederne i forbindelse med ulykken, herunder at tiltalte først standsede bilen, efter at en person havde rettet henvendelse til ham, finder retten det bevist, at tiltalte på grund af sin sygdom ikke har været fuldt bevidst om sine handlinger. Retten må endvidere lægge til grund, at tiltalte ikke har haft anledning til at undlade at køre bil, hvorved bemærkes, at tiltalte på trods af sin sygdom i slutningen af 2001 fik forlænget sit kørekort med 5 år.

På den anførte baggrund finder retten, at tiltalte ikke har udvist strafbar uagtsomhed ved at have kørt, og hans frifindelsespåstand for såvel straf som frakendelse af førerretten tages herefter til følge."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Supplerende kan jeg oplyse, at Anklagemyndigheden allerede i første retsmøde den 6/9 2004 protesterede mod at sagen blev udsat for at indhente nærmere lægelige oplysninger om tiltaltes sygdom. Retten afsagde følgende kendelse:

"Under hensyn til oplysningerne om tiltaltes alvorlige sygdom kan retten ikke på det foreliggende grundlag helt afvise, at det kan få betydning for afgørelse af spørgsmålet om tilregnelser, at der indhentes oplysninger om tiltaltes sygdom.

Thi bestemmes:

Forsvarerens begæring om sagens udsættelse tages til følge."

Efterfølgende i forløbet har Anklagemyndigheden også protesteret mod, at der blev stillet spørgsmål til den neurologiske overlæge, dog med en afsluttende passus om at Anklagemyndigheden efter omstændighederne ikke skal udtale sig imod, at forsvareren stiller disse spørgsmål til overlægen under forudsætning af, at der ikke herved pålægges det offentlige udgifter.

Også dette spørgsmål måtte retten tage stilling til med en bemærkning om, "at udgifter til honorar til neurologisk overlæge må anses som en sagsomkostning, og retten skal ved sagens afslutning tage stilling til, hvem der endeligt skal betale udgiften."

Som følge af frifindelsen skulle statskassen bære sagens omkostninger.

Landsforeningens Meddelelse 45/2005

Narkotika - Store hash-sager - Nævningetærsklen - Varetægtsfængsling - Leverandører til Christiania

Straffelovens § 86 og § 191 og retsplejelovens § 687

Beskæring af tiltale i stor hash-sag med henblik på at rejse tiltalen ved byretten. Langvarig varetægtsfængsling, der fik retten til at anvende straffelovens § 86 på de mindste "fisk".

Retten i Århus 12. afd. SS 12. 3853/2004, 5/1 2005

I november 2004 efterlyste redaktøren eksempler på, hvor nævningetærsklen ligger i sager med store kvanta hash.

1) *Hvad blev der sigtet for under efterforskningen?*

I nærværende sag var der under efterforskningen mod 6 personer rejst sigtelse for indførsel af i alt ca. 750 kg hash og forsøg på indførsel af yderligere 300 - 400 kg hash.

2) *Tiltalen beskåret?*

Tiltalen blev beskåret efter forelæggelse for Statsadvokaten i Viborg, således at der alene blev rejst tiltale for 390 kg, resten af sigtelserne blev sluttet på bevisets stilling.

3) *Tiltalerejsning?*

Der blev herefter rejst tiltale ved byretten.

4) *Udfaldet?*

Udfaldet har indsenderen dokumenteret med en dom på 78 sider. En minutiøs gennemgang af dommen er naturligvis udelukket af pladsmæssige grunde. Hertil kommer, at sagen blev anket af A, for så vidt angik konfiskationen, af D til frifindelse og af E til frifindelse for udvisning.

Alle de tiltalte var tiltalt efter § 191, stk. 2 m.v., ved i oktober 2003 i Danmark og Holland i forening m.v. ad 3 gange at have indført eller ladet indføre i alt 390 kg hash fra Holland til Danmark, hvorefter det skulle overdrages til en større personkreds mod betydeligt vederlag.

Herefter var det specificeret, hvilken rolle A - F efter anklagemyndighedens mening havde haft i importen.

A og B bestilte varerne, D, E og F var leverandørerne i Holland, C var kureren, der i Danmark kørte de 3 forsendelser på henholdsvis 70, 145 og 175 kg hash, der blev sendt fra speditør i Holland til speditør i Jylland. Herefter blev hashen opbevaret af A og B, indtil den hovedsagelig kunne sendes til to navngivne aftagere på Sjælland, G og H.

(Formuleringen af anlageskriftet er mere indviklet og fylder flere sider, ER)

I forhold 2 var alle tiltalt for at have forsøgt at indføre yderligere 25 kg hash, hvilket mislykkedes på grund af anholdelse af de tiltalte i Århus.

Domsforhandlingen strakte sig fra 3/11 - 30/12 2004. De tiltalte havde overvejende valgt ikke at udtale sig i retten, bortset fra B, der afgav en "partiel forklaring". Derimod afgav en masse politifolk og speditjonsansatte forklaring.

Sagen var opstået som led i Københavns Politis efterforskning for at afdække hashleverancerne til Christiania, bl.a. med aflytning af G, København. Som følge af denne aflytning blev A, B og E inddraget i sagen, og aflytning af disse ledte frem til de øvrige. Alle blev anholdt den 22/11 2003 i Århus.

B erkendte i grundlovsforhør transport af 175 kg til Sjællands Odde sammen med A. De øvrige ønskede ikke at udtale sig. Alle blev varetægtsfængslet og forblev varetægtsfængslet under sagen.

D og F var ikke tidligere straffet. E havde en tidligere dom efter § 191. De øvrige havde tidligere domme for berigelseskriminalitet eller smugling.

Udover aflytning og skygning havde ransagning også givet resultater i form af faxer og håndskrevne opgørelser. Efter en skygning ved Sjællands Odde, hvor forsendelsen blev ladet om, havde man fundet flere hundrede kg hash hos H (en af aftagerne på Sjælland).

(Nogle af de tiltalte udtalte sig i telefonsamtalerne meget åbenhjertigt, som om aflytning overhovedet ikke var en mulighed, tilføjer redaktøren efter gennemlæsning af

dommens referat af de pgl. samtaler, ligesom de skrev på skrivemaskine, hvor man af carbonbåndet kunne aflæse store dele af teksten i forskellige breve. Hertil kom regnskabsmateriale, der viste A og B's rolle i forsendelserne.)

A, B, D og E blev fundet skyldige i det væsentlige som beskrevet i anklageskriftet. C og F var også skyldige i overtrædelse af § 191, men med citering af straffelovens § 23, stk. 1, som udtryk for, at disse tiltalte ydede en mindre væsentlig bistand og i det hele taget havde spillet en underordnet rolle i sagen.

A var initiativtageren og den, der med B traf praktiske foranstaltninger til gennemførelsen af hashhandlerne.

A fik 4 år (fællesstraf med reststraf på 184 dage, som ikke skulle tælle fuldt ud).

B fik 3½ år.

C fik 1½ år, men med tilføjelse af, at hele straffen skulle anses for udstået, selv om straffen var længere end den tid, C havde været varetægtsfængslet og isoleret. (Selve frihedsberøvelsen var på 411 dage)

D fik 3 år og 10 måneder.

E fik som vigtigt "bindeled" mellem Holland og Danmark og deltager i planlægning og tilrettelæggelse af hashhandlerne fængsel i 3½ år.

F's rolle var mere underordnet og førte til en straf på fængsel i 1 år og 9 måneder. Også denne straf ansås som udstået med varetægtsfængslingen.

Hollænderne blev udvist - D og E for bestandig, F for 10 år.

Der konfiskeredes fortjeneste med kr. 800.000 hos A og kr. 200.000 hos B samt yderligere nogle betydelige kontantbeløb forefundet hos de tiltalte.

Landsforeningens Meddelelse 46/2005

Spritkørsel - Betinget frakendelse - Fysisk handicap - Særlige omstændigheder ved kørslen

Færdselslovens § 53 og § 125

K, der led af dissemineret sklerose, havde været udsat for vold i hjemmet og ringede forgæves til alarmcentralen, hvorefter hun kørte med en promille på 1.64 til skade-

stuen. Undervejs blev hun stoppet af politiet. Takstmæssig bøde, men betinget frakendelse under henvisning til hendes alvorlige fysiske handicap sammenholdt med baggrunden for kørslen.

Retten i Frederikssund nr. SS 1001/2004, 5/1 2005

K på 36 år var under en tilståelsessag tiltalt for spirituskørsel om natten med en promille på 1.64. K erkendte sig skyldig. Årsagen til kørslen var et skænderi med kæresten efter en fest i hjemmet.

Han blev voldelig, og hun fik et sår på sin venstre arm. Hun ringede forgæves til alarmcentralen 5 gange. Der var blod ned ad hendes arme og ben, og der gik panik i hende, og hun valgte selv at køre mod sygehuset for at få skadestuebehandling. Undervejs til sygehuset blev hun standset af politiet. De sørgede for, at hun blev indtransporteret til skadestuen, hvor hun blev syet med 12 sting. Hun var kontorassistent hos det offentlige, men havde fået konstateret dissemineret sklerose i slutningen af 1990'erne og var nu på nedsat tid. Hvis hun mistede sit kørekort, ville det ikke være muligt for hende at beholde sit arbejde, idet hendes gangfunktion var nedsat, og hun var særdeles træt efter sit arbejde og skulle også hente børn. Oplysningerne var støttet af lægeattester.

Retten fandt K skyldig i overensstemmelse med tiltalen og udmålte en takstmæssig bøde på kr. 10.000 med forvandlingsstraf af fængsel i 10 dage og fortsatte:

"Med hensyn til frakendelsessanktionen er udgangspunktet, at tiltalte skal frakendes førerretten i 2 år, jf. færdselslovens § 125, jf. § 127. På baggrund af de foreliggende oplysninger om tiltaltes alvorlige fysiske handicaps sammenholdt med baggrunden for kørslen finder retten imidlertid, at der foreligger sådanne særlig formildende omstændigheder, at frakendelse kan ske betinget, jf. færdselslovens § 125, stk. 2, som nedenfor nærmere bestemt."

- oo0oo -

Betingelserne var de sædvanlige med 3 års prøvetid.

Landsforeningens Meddelelse 47/2005

Vold - Samlivsforhold - Betinget straf

Straffelovens § 244

T på 40 år havde i 2003 slået sin samlever, væltet hende omkuld og revet hende i håret. 40 dages betinget fængsel.

Københavns Byrets 42. afd. nr. 42. 30066/2004, 3/1 2005

T på 40 år var tiltalt efter straffelovens § 244, for i september 2003 i en lejlighed at have slået K mindst 5 gange i hovedet og ansigtet, væltet hende omkuld og iklædt sko trampet på hende samt revet hende i håret.

Der var påstand om fængselsstraf.

T erkendte sig delvis skyldig, dog kunne han ikke erkende at have trampet på K.

Under domsforhandlingen blev der alene afgivet forklaring af T, der bl.a. oplyste, at han havde været kæreste med K, de havde haft skænderier, politiet havde tidligere været tilkaldt, herunder én gang, hvor K havde stukket ham med en kniv. Forholdet blev ikke anmeldt til politiet, da T ville beskytte kæresten og hendes barn.

Han havde været godt spirituspåvirket på gerningstidspunktet. Han erkendte volden - bortset fra trampene. K rev ham med sine negle, så han måtte have syet sin tommelfinger.

Kort efter episoden flyttede de sammen igen og boede sammen yderligere 1-2 måneder. De var ikke uvenner i dag.

Læsionerne på både K og T var underbygget af skadesjournaler.

Af en personundersøgelse fremgik, at T var kvartalsalkoholiker og mange gange havde været behandlet herfor. T havde mistet både arbejde og bolig og boede hos venner og bekendte.

T blev fundet skyldig i det erkendte omfang, og straffen udmålt til fængsel i 40 dage, men retten fandt det efter omstændighederne upåkrævet, at den idømte straf skulle fuldbyrdes.

Vilkårene omfattede alene 2 års prøvetid.

Landsforeningens Meddelelse 48/2005

Forsvarerbeskikkelse - Afslag på ombesikkelse og udsættelse af domsforhandling

Retsplejelovens § 733

I en ankesag, hvor det havde været ganske vanskeligt at beramme domsforhandlingen, besluttede T sig kort før den berammede domsforhandling til at skifte forsvarer og anmode om udsættelse af domsforhandlingen.

Landsretten imødekom ikke T's begæring om ombeskikkelse, men tilkendegav, at såfremt den nye forsvarer mødte til den berammede domsforhandling og erklærede sig villig til at blive beskikket, ville landsretten på dette tidspunkt tage stilling til spørgsmålet om ombeskikkelse, men en begæring om udsættelse af sagen kunne på det foreliggende grundlag ikke forventes imødekommet.

VL 5. afd. as S-2665-03, 9/2 2005

T blev i september 2003 for overtrædelse af våbenloven m.v. bl.a. idømt fængsel i 6 måneder og ankede til delvis frifindelse. Advokat A var beskikket for byretten. Anklagemyndigheden modankede bl.a. til skærpelse.

T, der var bosiddende i Spanien, bad ved ankemeddelelsens forkyndelse om, at sagen blev berammet i maj-august 2004. Anklagemyndigheden protesterede. Landsretten berammede sagen til den 20. april 2004 og beskikkede advokat A.

I januar 2004 bad A om at få sagen omberammet, da han på grund af en anden domsforhandling i Østre Landsret var forhindret i at møde. Sagen blev så omberammet til den 13. maj 2004.

Den 19. april 2004 anmodede anklagemyndigheden om, at der i stedet for 4 timer skulle afsættes en hel dag til ankesagen. Herefter blev sagen omberammet til den 17. august 2004. Kort efter meddelte advokat A, at han var forhindret i at give møde den pågældende dag.

Efter telefonisk kontakt i april til A, hvorunder det blev meddelt retten, at både T og advokat A ville kunne give møde den 15. september 2004, omberammede landsretten domsforhandlingen til denne dag.

T meddelte nu med afsenderadresse i Danmark ultimo august 2004, at der var opstået uoverensstemmelser mellem ham og advokat A, og anmodede om, at sagen blev udsat med henblik på antagelse af ny forsvarer.

Statsadvokaten protesterede. Den 7. september 2004 anmodede advokat A selv om ombeskikkelse og udsættelse af domsforhandlingen. Landsretten imødekom det ansøgte og gav T en frist på en måned fra den 22. september 2004 til at meddele landsretten, hvem han i stedet ønskede beskikket.

T lod ikke høre fra sig, hvorfor landsretten den 25. oktober 2004 beskikkede advokat B og berammede domsforhandlingen til den 10. februar 2005.

Statsadvokaten prøvede flere gange dels via politiet, dels via brevforkyndelse at forkynde stævningen primo november 2004.

I januar forsøgte man via Interpol at forkynde på T's spanske adresse.

I brev af 20. januar 2005 til Statsadvokaten modtaget der pr. fax den 7. februar 2005 meddelte T, at han nu ønskede advokat H, København, beskikket som forsvarer.

T opgav en ny spansk adresse. T's adresseforhold var noget uafklarede. Interpol kunne ikke lokalisere T på de spanske adresser.

Statsadvokaten protesterede mod beskikkelse af advokat H samt omberømmelse af sagen og henviste til det ovenfor beskrevne. Beskikkelse af advokat H ville føre til en unødigt udsættelse af sagen. T havde forsømt at give fornøden underretning om opholdssted, jfr. RPL § 965 c, stk. 3, 2. pkt.

Landsretten resumerede de foretagne udsættelser og ombesikkelsen og udtalte:

"Der er ikke anført særlige grunde for begæringen om beskikkelse af ny forsvarer, ligesom der ikke er anført særlige grunde for, hvorfor tiltalte ønsker netop advokat H beskikket som ny forsvarer.

Tiltalte har ikke truffet overenskomst om forsvarets udførelse uden udgift for det offentlige og har i brevet af 20. januar 2005 anmodet om udsættelse af domsforhandlingen. Der er derfor ikke grundlag for i medfør af retsplejelovens § 736 at tilbagekalde beskikkelsen af advokat B som forsvarer for tiltalte.

Landsretten har tidligere én gang - den 7. september 2004 - umiddelbart forud for en berammet domsforhandling imødekommet en begæring fra tiltalte om beskikkelse af ny forsvarer og omberømmelse af domsforhandling.

Begæringen om beskikkelse af ny forsvarer, der er modtaget i landsretten den 7. februar 2005, er ledsaget af en anmodning om udsættelse af domsforhandlingen, der er berammet til den 10. februar 2005.

Landsretten har ikke modtaget tilkendegivelse fra advokat H om, at han, såfremt tiltaltes anmodning om ombesikkelse tages til følge, kan repræsentere tiltalte ved

domsforhandlingen den 10. februar 2005. Landsretten har heller ikke modtaget underretning om, at det ikke kan lade sig gøre.

Landsretten vil derfor ikke afvise at beskikke advokat H som forsvarer for tiltalte, såfremt han giver møde i Vestre Landsret, (...), torsdag den 10. februar 2005 kl. 09.00.

På det foreliggende grundlag er landsretten imidlertid ikke indstillet på at imødekomme tiltaltes begæring om udsættelse af domsforhandlingen. Sagen har været berammet til domsforhandling flere gange, og en begæring fra tiltalte om forsvarerskifte med deraf følgende udsættelse af en berammet domsforhandling er én gang imødekommet.

En ny imødekommelse af tiltaltes begæring om forsvarerskift med deraf følgende omberømmelse af domsforhandlingen den 10. februar 2005 kan ud fra retsplejemæssige hensyn til sagens behørig fremme ikke anses for forsvarlig.

Landsretten imødekommer derfor ikke på nuværende tidspunkt tiltaltes begæring om tilbagekaldelse af beskikkelsen af advokat B som forsvarer for tiltalte og beskikkelse af advokat H som ny forsvarer for tiltalte, jf. retsplejelovens § 733, stk. 2.

Såfremt advokat H giver møde i landsretten til den berammede domsforhandling den 10. februar 2005 og erklærer sig villig til at blive beskikket som forsvarer for tiltalte, vil landsretten på det tidspunkt tage stilling til spørgsmålet om ombeskikkelse, men en begæring om udsættelse af sagen kan på det foreliggende grundlag ikke forventes imødekommet."

Landsforeningens Meddelelse 49/2005

Vold - Nedre grænse

Straffelovens § 244

T havde taget fat om nakken på to drenge for at tale med dem om deres drillerier af hans søn. Ikke godtgjort, at grebene havde haft en sådan karakter, at der havde været tale om legemsangreb omfattet af straffelovens § 244. Frifindelse.

Københavns Byrets 29. afd. nr. 29. 31429/04, 16/2 2005

T på 36 år var tiltalt for 2 tilfælde af vold efter straffelovens § 244, jfr. § 247, stk. 1, ved henholdsvis i maj 2003 at have grebet A på 11 år om halsen bagfra og efterfølgende grebet drengen forfra samt i dette greb at have rusket drengen op og ned 5-7

gange, henholdsvis i august 2004 med begge hænder at have taget halsgreb på den 10-årige B.

T nægtede sig skyldig. Han havde efter sin forklaring kun haft fat i ærmet på A, efter at denne flere gange havde overfaldet T's søn.

Med hensyn til B havde denne også flere gange slået T's søn og brændt hans jakke. T havde grebet fat i B's jakke ved nakken for at holde ham fast, mens de talte. Han bestred at have taget halsgreb. (Stærkt forkortet referat, ER)

A, der bestred at have generet T's søn, forklarede, at T greb fat i A's trøje og strammede til ved halsen, hvorefter A blev rusket. T havde således ikke haft fat omkring selve halsen. Et vidne V bekræftede, at han ikke havde set T tage fat om halsen på A, og at han heller ikke havde set T ruske drengen.

B forklarede, at han i forbindelse med fodbold var kommet op at slås med T's søn nogle dage eller uger, før T greb fat, således at den ene hånd lå om B's nakke og den anden hånd på forsiden af B's hals. T spurgte, om han kendte sønnen, hvorefter han slap sit tag, således at han kun holdt fast om B's nakke.

B's ven havde kun set T holde om B's nakke, ikke med begge hænder. Et yderligere vidne bekræftede dette udsagn.

T var i 1999 dømt for straffelovens § 245, stk. 1, og § 123 med fængsel i 6 måneder.

Domsmandsrettens bemærkninger:

"Retten bemærker for så vidt angår begge forhold, at der har været tale om meget divergerende vidneforklaringer, der endvidere ikke har stemt overens med de til rapport afgivne forklaringer, ligesom forklaringerne har været præget af vidnernes meget unge alder. Retten finder det herefter alene godtgjort, at tiltalte har taget fat om nakken på A og B for at tale med dem om deres drillerier af hans søn. Det findes ikke godtgjort, at grebene har haft en sådan karakter, at der har været tale om legemsangreb som omfattet af straffelovens § 244. For så vidt angår de på politiattesterne beskrevne mærker finder retten efter forklaringerne ikke at kunne udelukke, at de er opstået ved at børnene har vristet sig fri. Herefter finder retten, at der ikke foreligger det til domfældelse tilstrækkelige bevis, hvorfor tiltalte frifindes i begge forhold."

Fareforbrydelser - Risiko for HIV/AIDS - Ikke udvist

Straffelovens § 252, udlændingelovens § 26

K på 21 år havde udsat 4 mænd for smitte med AIDS ved ubeskyttede samlejer. 6 måneders ubetinget fængsel, men ikke udvist (dissens vedr. udvisningen).

Retten i Lyngby, SS 1355/2004, 17/2 2005

K på 21 år fra Rwanda var i 6 forhold tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 2, jfr. stk. 3, jfr. bekendtgørelse nr. 547 af 15. juni 2001 § 1, ved at have haft ubeskyttede samlejer, selv om hun var HIV-smittet, hvorved mændene blev udsat for sygdommen AIDS.

Der var påstand om fængselsstraf og udvisning i 5 år. K, der var ustraffet, nægtede sig skyldig, men kunne erkende at have været i seng med fire af de seks mænd, men det var efter hendes forklaring foregået under brug af kondom (stærkt forkortet referat, ER).

Mændene forklarede, at de havde mødt hende på et diskotek og var gennemgående ikke ædru. De var ikke blevet orienteret om risikoen og havde påbegyndt samleje uden kondom, men havde i visse tilfælde herefter taget kondom på, inden samlejet blev fortsat (stærkt forkortet referat, ER).

Der var fremlagt en afhøringsrapport fra en professor på Rigshospitalet, hvoraf bl.a. fremgik:

"...

Vidnet oplyste hertil, at smitterisikoen i Danmark ved et ubeskyttet vaginalt samleje var under 1% (hvilket vil sige promille). Igennem de seneste år har det været diskuteret, hvorvidt kvinden smitter mindre end manden eller omvendt. Der er dog ingen sikre forskningsresultater for denne tese.

Ved ubeskyttet oralsex - fra kvinde til mand - ville risikoen for smitte være meget lav og væsentligt lavere end vaginalt samleje.

...

Såfremt en person blev smittet, er den gennemsnitlige levetid 10-15 år. HIV virussen nedbryder langsomt kroppens immunapparat - for at udsætte denne nedbrydning medicineres de smittede. Erfaringen har dog vist, at så længe kroppen selv opretholder immunapparatet, skal der ikke ske medicinering. Dette sker først, når det ved måling

kan konstateres, at immunapparatet er svækket. Der kan gå op til 4 - 6 år, før dette sker.
..."

En anden læge oplyste, at K's blod ikke indeholdt specielt meget virus.

K havde fået opholdstilladelse i 2002 i kraft af ægteskab med dansk statsborger. Hun var nu frasepareret med 2 børn, heraf en datter, der ligeledes var smittet med HIV. Aktuelt fik K ikke medicin, men gik til regelmæssig kontrol.

Begge børn var tvangsfjernet fra hjemmet og anbragt i familiepleje.

Udlændingestyrelsen fandt at kunne tiltræde anklagemyndighedens indstilling om udvisningsspørgsmålet.

K forklarede, at hun så sine børn én gang om ugen. Hun havde mistet kontakten med sin familie i Rwanda.

Retten frifandt K i 2 af forholdene, men dømte hende i de 4 forhold, hvor der havde været vidneførsel. Vedr. straffastsættelsen udtalte retten:

"Straffen fastsættes efter straffelovens § 252, stk. 2, til fængsel i 6 måneder. Retten har ved straffastsættelsen lagt vægt på, at der er tale om fire enkeltstående forhold. Retten har ikke fundet grundlag for at gøre straffen helt eller delvis betinget.

Udvisning

Det må efter resultatet af rettens bevisbedømmelse og straffastsættelse lægges til grund, at betingelserne for udvisning er tilstede, jf. herved såvel udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, som § 24, nr. 2.

To dommere finder efter de foreliggende oplysninger om tiltaltes personlige forhold, herunder særligt at tiltalte har to små børn, som er danske statsborgere, og hvoraf den ene er HIV-smittet, og at det må lægges til grund, at mulighederne for behandling mod HIV er væsentligt dårligere i Rwanda end i Danmark, at udvisning af tiltalte må antages at virke særlig belastende, og at de nævnte forhold taler afgørende imod udvisning. Disse to dommere ønsker derfor at frifinde tiltalte for udvisningspåstanden.

En dommer finder uanset de foreliggende oplysninger om tiltaltes personlige forhold ikke, at udvisning af tiltalte må antages at virke særlig belastende, ligesom der ikke er forhold, som taler afgørende imod udvisning. Denne dommer har lagt vægt på, at tiltalte ikke aktuelt har noget behandlingsbehov, at tiltalte har en meget ringe tilknyt-

ning til Danmark og det danske arbejdsmarked, og at det ikke er afgørende, at tiltalte har to små børn. Denne dommer ønsker derfor at udvise tiltalte.

Der træffes afgørelse i overensstemmelse med flertallet."

Landsforeningens Meddelelse 51/2005

Åger

Straffelovens § 282

Ekstremt høje renter og en aftale, der kan forekomme noget usympatisk, gør det ikke strafbart som åger. "Forurettede" skal også på aftaletidspunktet være i betydelige økonomiske eller personlige vanskeligheder.

Københavns Byrets 15. afd. nr. 15. 17061/04, 1/3 2005

T på 24 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 282, ved fra maj - december 2003 at have udnyttet E's betydelige økonomiske eller personlige vanskeligheder, idet T udlånte kr. 40.000 til E og herefter pålagde E at tilbagebetale beløbet med renter, der udgjorde kr. 10.000 pr. måned samt ved forsinket betaling en yderligere strafrente på kr. 1.000 pr. dag i november 2003 og kr. 2.000 pr. dag i december 2003.

Der var påstand om fængselsstraf og frakendelse af retten til at udøve vagtvirksomhed. T nægtede sig skyldig.

Der blev afgivet forklaring af T og E og afspillet nogle af politiet aflyttede telefonsamtaler.

Retten bemærkede:

"Det lægges til grund, at tiltalte og forurettede, vidnet E, på det i tiltalen angivet tidspunkt indgik aftale om udlån af 40.000 kr. fra tiltalte til forurettede. Efter den afgivne vidneforklaring sammenholdt med de afspillede telefonsamtaler og SMS-kommunikationen findes det endvidere at kunne lægges til grund, at forurettede skulle betale renter med 10.000 kr. pr. måned til tiltalte. Således som sagen foreligger oplyst for retten herunder navnlig den afgivne vidneforklaring findes der ikke fornødent grundlag for at statuere, at forurettede primo maj 2003 havde betydelige økonomiske eller personlige vanskeligheder, og at disse vanskeligheder af tiltalte blev udnyttet i forbindelse med aftaleindgåelsen i maj 2003. Mod de afgivne forklaringer findes det endvidere ikke godtgjort, at der i november og december 2003 mellem tiltalte og forurettede blev indgået aftale om den i tiltalen yderligere angivne rentebetaling fra forurettede. Herefter findes tiltalte at måtte frifindes."

Det fremgår af de medsendte retsbøger, at retten måtte vente længe på E's forklaring. Første gang den 27/9 2004 var vidnet ikke mødt. Næste gang den 2/12 2004 oplyste anklageren, at vidnet, der var i fængsel, ikke var fremstillet. Han havde telefonisk tilkendegivet, at han ikke ønskede at afgive forklaring. Den 9/2 2005 var vidnet fremstillet, men da det på grund af en verserende sag om narkotika ikke var afklaret, om han kunne pålægges at afgive forklaring under sædvanligt vidneansvar, blev sagen mod forsvarerens protest på ny udsat. Endelig den 1/3 2005 afgav vidnet forklaring, hvor han oplyste, at han havde lånt pengene i forbindelse med køb af en forretning efter forgæves at have søgt at låne penge i banken. Aftalen var mundtlig. Der blev ikke stillet sikkerhed. Da han lånte pengene, gik det godt i hans forretning, og han havde ikke personlige vanskeligheder, men siden fik han sværere ved at betale renterne, hvorefter T begyndte at lægge pres på ham, idet han fik adskillige henvendelser fra T, som imidlertid blev holdt hen med forskellige løgnehistorier. (Let sammentrængt referat, ER).

Landsforeningens Meddelelse 52/2005

Erstatning for varetægtsfængsling - Langvarig sagsbehandling - Menneskerettigheder - Egen skyld

Retsplejelovens § 1018 a og § 1018 h, Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 6, erstatningsansvarslovens § 26

Ejendomsmægler E havde selv givet anledning til en kortvarig frihedsberøvelse i 1992 ved at have rod i sine regnskaber i forbindelse med en konkursbehandling. Rigsadvokaten ville imidlertid tilbyde kr. 25.000 i erstatning for, at der gik 9½ år, inden påtale for underslæb blev opgivet. Justitsministeriet ville give kr. 35.000, men retten fastsatte beløbet til kr. 100.000.

Retten i Frederikssund SS 66/2004, 11/3 2005

Erstatningssøgende E blev den 30. september 1992 varetægtsfængslet, sigtet for underslæb. Han blev løsladt den 8. oktober 1992. Først i maj 2002 fik E meddelelse om, at politiet havde opgivet påtale i sagen.

E krævede takstmæssig erstatning for frihedsberøvelse i 8 dage med kr. 6.300, men påstod renter fra frihedsberøvelsen. Derudover krævede han yderligere erstatning efter RPL § 1018 h og EMK art. 6 med kr. 465.000 forrentet fra maj 2002.

Anklagemyndigheden påstod frifindelse.

Det fremgik af sagen, at E havde været ejendomsmægler. Han havde selv efter råd fra sin daværende advokat indgivet konkursbegæring i 1992 efter en kraftig pressehetz i Ekstrabladet. Kort forinden anholdelsen var han blevet kontaktet af en anden ejendomsmægler med henblik på ansættelse, men det blev ikke til noget som følge af anholdelsen og fængslingen.

Siden måtte han ernære sig med forefaldende jobs og understøttelse frem til 1999, hvor E igen fik ansættelse inden for branchen hos samme ejendomsmægler, der var interesseret i 1992, og efter udtalelse fra E's forsvarer om, at straffesagen måtte opgives.

Erstatningskravet blev opgjort skønsmæssigt til kr. 500.000 som forskellen i lønnen, der kunne oppebæres i den forløbne periode.

Rigsadvokaten afslog erstatningskravet med henvisning til egen skyld. E havde i perioden inden konkursen i længere tid ikke haft nogen form for bogføring eller regnskab. Der var intet materiale til belysning af eventuelle udestående salærkrav. Der var intet momsregnskab og ikke indgivet selvangivelse for 1990 og 1991.

E benægtede underslæb og forklarede bl.a., at det var rigtigt, at der måske var omkring 20-25 kunder, der ikke havde fået deres penge ved slutafregning, idet E ikke havde haft pengene hertil, idet hans økonomi blev katastrofalt dårligere i 1992. Den dårlige presseomtale havde fjernet hans indtægtsgrundlag.

Rigsadvokaten var dog indstillet på at yde kr. 25.000 med renter fra maj 2002 i medfør af dansk rets almindelige erstatningsregler, jfr. RPL § 1018 h, jfr. erstatningsansvarslovens § 26, for den belastning, som sagens tidsmæssige udstrækning havde medført. E havde været sigtet i ca. 9½ år, uden at dette skyldtes E's forhold.

Justitsministeriet fandt ikke grundlag for at ændre Rigsadvokatens skønsmæssige afgørelse om ikke at yde erstatning for ulovlig frihedsberøvelse, men fandt efter en samlet vurdering af sagens karakter og varighed, at torterstatningen burde forhøjes til kr. 35.000.

I erstatningsdommen er gengivet uddrag af den midlertidige bobestyrers indberetning om firmaets regnskaber eller snarere mangel på samme.

Efter et sammenkrøllet papir forefundet i en affaldsbeholder skulle årsresultatet for 1992 have været ca. 1,5 mio. kr., og bobestyreren bemærkede: "Det er ufatteligt, at der på baggrund heraf ikke forefindes betydelige aktiver."

E havde i grundlovsforhør forklaret nærmere om de manglende afregninger; af de deponerede beløb skulle han have sine udgifter og sit arbejde dækket, af de 20-25 sager var imidlertid kun 7-8 sager færdige.

E havde overladt til sin revisor at føre regnskab. Denne var død i 1990 eller 1991. Siden havde han sat alle bilagene ind i et ringbind, som han sendte til en revisor i Silkeborg. Bilagene fra 1992 havde han overgivet til sin advokat. Han havde imidlertid glemt nogle ringbind, der lå i bilen.

Da han havde uoverensstemmelser med sin bank, havde han aftalt med en bekendt, at indgåede midler kunne indsættes på dennes konto, således at venen kunne udstede nødvendige checks. Det endte imidlertid med overtræk, da E modtog og indsatte en dækningsløs check.

Han havde lidt betydelige tab på opkøbte pantebreve.

Det fremgik af Politimesterens påtaleopgivelse, at det efter de foreliggende oplysninger i sagen og den hengåede tid ikke var muligt at føre det fornødne bevis. "Den mistænkte har krav på, at sagen gennemføres inden for en rimelig tid, hvilket tillige taler imod videre forfølgning af sagen."

Der var ikke krav om, at indbetalte beløb skulle holdes afsondret fra ejendomshandlerens virksomhedens aktiver.

Retten lagde vægt på, at den midlertidige bobestyrer indgav politianmeldelse på grund af manglende afregning, og at E selv forklarede, at det drejede sig om 20-25 handler.

E havde haft betydelige indtægter i årene før konkursen, men der var ikke selvangivet eller indgivet momsangivelser, og der var ikke bogføring eller regnskab, end ikke kassekladde, checkregnskab eller lignende. Firma- og privatøkonomi var ikke holdt adskilt, og der var hævet penge over 3.mands konto.

E's økonomiske forhold var så rodede og utilstrækkelige, at han - som erhvervsdrivende - kunne påregne muligheden for en politimæssig undersøgelse og i forbindelse hermed en risiko for en kortere varetægtsfængsling, således at politiet kunne efterforske forholdene uden hans indblanding. Retten var derfor enig i, at E selv havde givet anledning til varetægtsfængslingen, hvorfor der ikke skulle udbetales erstatning herfor, jfr. RPL § 1018 a.

Retten fortsatte:

"For så vidt angår erstatning for krænkelse af rettigheder, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 6, har anklagemyndigheden ydet erstatning på 35.000 kr. i torterstatning, jfr. retsplejelovens § 1018h og erstatningsansvarslovens § 26 for den psykiske belastning, som sagens tidsmæssige udstrækning har medført. Rigsadvokaten anfører, at sagen har strakt sig over 9½ år, hvor E har været sigtet, uden at dette skyldes hans forhold.

E har ikke ført bevis for et økonomisk tab. Det fremgår imidlertid af sagen, at E fra konkursen i 1992 til 1999 ikke var beskæftiget som ejendomsmægler, hvilket delvis må antages at skyldes konkursen, delvis den rejste sigtelse. Retten finder, at sagens tidsmæssige udstrækning har haft betydning for, hvornår E på ny kunne tage ansættelse som ejendomsmægler. E forøgede sin indkomst væsentligt i forbindelse med ansættelsen hos ejendomsmægler M.

Der blev rejst sigtelse for ca. 70 forhold, der dog var ensartede. Efterforskningen vedrørende det enkelte forhold har næppe været særligt tidskrævende. Sagen har hverken været omfangsrig eller kompleks, og det er rettens opfattelse, at sagen har strakt sig over væsentlig længere tid end nødvendigt.

Den lange sagsbehandlingstid har efter rettens opfattelse haft betydning for, hvornår E kunne tage beskæftigelse indenfor sit hverv og sagsbehandlingstiden har haft en ikke nærmere fastlagt økonomisk betydning for E, hvilket også bør afspejles i erstatningens størrelse.

Retten finder ikke, at den allerede tilkendte erstatning for den psykiske belastning i tilstrækkeligt omfang tager højde for den meget lange sagsbehandlingstid og for ovennævnte økonomiske moment. Efter en skønsmæssig vurdering, fastsætter retten derfor den samlede erstatning til 100.000 kr., således at der tilkendes yderligere 65.000 kr. i erstatning til E.

Thi kendes for ret:

Der tillægges E yderligere 65.000 kr. i erstatning. Beløbet forrentes med procesrente fra den 28. maj 2002 til betaling sker. Beløbet udredes af statskassen, der også skal betales sagens omkostninger."

- oo0oo -

Byretsdommen er på 15 sider.

Trusler - Forsæt

Straffelovens § 119

T havde som varetægtsfængslet uden brevkontrol i et brev til en bekendt fremsat trusler mod dommer og anklager som følge af, at hans varetægtsfængsling var blevet forlænget. Brevet blev opsnappet af en fængselsbetjent. Frifundet, da T ikke havde haft grundlag for at regne med, at andre end den anførte adressat ville få kendskab til brevet.

ØL 24. afd. nr. S-4443-04, 7/4 2005

T på 34 år var i forbindelse med en voldssag, hvor han i landsretten endte med at blive dømt efter straffelovens § 245, tillige tiltalt for under varetægtsfængslingen i to tilfælde at have fremkommet med trusler efter straffelovens § 119, stk. 1, dels i forhold 2 ved mundtligt over for en fængselsfunktionær F at have udtalt: "Hvis de svin vil fængsle mig i flere år, så skal jeg fandeme give dem noget at fængsle mig for."

Dels i forhold 3 ved dagen efter i et brev stilet til en bekendt B, som han overlod en gangmand G til gennemlæsning, at have fremsat trusler om vold møntet mod byretsdommer D i anledning af, at denne dagen forinden havde fængslet T i 4 uger, samt mod den mødende anklager A, idet T i brevet bl.a. anførte:

"Min dommer er et svin. Jeg har taget en beslutning! Når jeg engang får dom, og hvis den er på 2 år eller mere, så tager jeg 9 - 12 måneder ekstra. Jeg ryger direkte i hovedet på dommer og anklager ... jeg klapper dommeren en herreflad og sætter mig derefter i anklagerens fjæs og slår til det flækker eller jeg bliver fjernet med magt ... jeg begynder at låne bøger om at lave bomber. De skal fandme bøde med blod, hvis jeg skal være indespærret i flere år.."

T nægtede sig skyldig. Han bestred ikke, at han kunne have udtalt sig mundtligt som anført. Brevet i forhold 3 havde han skrevet som en slags selvterapi, "anger management". Man skal skrive sin vrede ned. Der var ingen realiteter i brevet, og det havde aldrig været hans mening, at brevet skulle viderekommunikeres hverken til dommer, anklager eller andre uvedkommende. Han gav brevet til gangmanden, der efter T's opfattelse havde brug for et eksempel på selvterapi. Han var ikke klar over, hvordan fængselsbetjenten havde gjort sig bekendt med indholdet.

Gangmanden forklarede, at han havde grinet af brevet, som var blevet taget fra ham af betjenten ude i køkkenet. Betjenten O derimod hævdede, at gangmanden selv skul-

le have givet ham brevet, men mente ikke, at det var det samme brev, som han dagen efter tilbageholdte, da brevet i hans påsyn skulle lægges i kuverten.

Byretten bemærkede:

"Ad forhold 2:

Retten finder, at den i anklageskriftet citerede udtalelse er af en så ubestemt karakter, at gerningsindholdet i straffelovens § 119, stk. 1, ikke ses at være realiseret. Tiltalte frifindes derfor i dette forhold.

Ad forhold 3:

Efter tiltaltes forklaring, delvis sammenholdt med vidnet G's forklaring, finder retten ikke at kunne afvise tiltaltes forklaring om, at tiltalte har skrevet det omtalte brev i en slags selvterapi, med henblik på at få sin indestængte vrede over at være blevet fortsat varetægtsfængslet ud af kroppen, men at han ikke har haft forsæt til at gøre alvor af truslerne.

Hertil kommer, at tiltalte - efter indholdet af begge de nævnte forklaringer - blot havde overgivet brevet til G i den hensigt at demonstrere over for G, hvorledes G eventuelt kunne dyrke selvterapi, at tiltalte ikke havde brev- og besøgskontrol, at fængselsfunktionærerne i en sådan situation ikke er beføjet til at sætte sig ind i indholdet af de breve, som varetægtsarrestanter skriver, og at det derfor ikke er sandsynliggjort af anklagemyndigheden, at tiltalte kunne påregne, at de trusler, som brevet indeholdt, ville blive videregivet til den pågældende dommer og anklager.

Anklagemyndigheden findes under disse omstændigheder ikke at have godtgjort, at tiltalte har overtrådt straffelovens § 119, stk. 1. Tiltalte frifindes derfor for forhold 3."

Anklagemyndigheden ankede sagen til domfældelse efter anklageskriftet og til skærpeelse, idet T i forhold 1 alene var blevet dømt efter § 252 og bestemmelser i færdselsloven med fængsel i 3 måneder.

Landsretten henførte forhold 1 under § 245 og skærpede straffen til fængsel i 1 år, men frifandt for de to forhold af § 119.

Fængselsfunktionær F forklarede som i byretten, at han anså T's mundtlige vredesudbrud som "varm luft". Vidnet havde lagt ører til meget værre udbrud, og T var åbenbart frustreret. Den notits, som en kollega K havde udfærdiget, var til internt brug. En egentlig anmeldelse forudsatte en rapport.

Landsretten bemærkede ad forhold 2 og 3:

"Ad forhold 2:

Af de af byretten anførte grunde og uden vidneforklaring af fængselsfunktionær K om hans opfattelse af tiltaltes udtalelser tiltræder landsretten, at tiltalte er frifundet for tiltalen i forhold 2.

Ad forhold 3:

De i anklageskriftet citerede udtalelser i tiltaltes brev findes at indeholde strafbare trusler mod de anførte personer, som virker i offentlig tjeneste, jf. straffelovens § 119, stk. 1. Efter forklaringen fra G, hvis forklaring herom støttes af forklaringen fra fængselsfunktionær O, har G imidlertid ikke opfattet truslerne som alvorligt ment, ligesom tiltalte heller ikke havde anledning til at forvente, at G ville gøre andre bekendt med brevs indhold. De brudstykker af brevet, som fængselsfunktionær O så, mens G havde brevet, blev heller ikke af O opfattet som trusler. Efter forklaringen fra fængselsfunktionær O om, at fængselspersonalet normalt ikke får kendskab til indholdet af breve, som afsendes af indsatte, der ikke er undergivet brev- og besøgskontrol, har tiltalte ikke haft grundlag for at regne med, at andre end den anførte adressat, B (...) ville få kendskab til brevet. Der foreligger ingen oplysninger om, hvorvidt brevs indhold ville være egnet til at fremkalde alvorlig frygt hos B for andres liv eller helbred, ligesom det ikke er sandsynliggjort, at B, hvis han havde modtaget brevet, ville gøre andre bekendt med brevs indhold. Under disse omstændigheder findes det ikke bevist, at tiltalte ved brevet og overleveringen af brevet har overtrådt straffelovens § 119, stk. 1. Landsretten kan derfor tiltræde, at tiltalte er frifundet for tiltalen i forhold 3."

- oo0oo -

Se en tilsvarende afgørelse i Lf.Medd. 77/2004, der blev påberåbt under sagen.

Landsforeningens Meddelelse 54/2005

Narkotika - Nye strafferammer - Samfundstjeneste

Lov om euforiserende stoffer § 3

T på 23 år blev i byretten idømt 4 måneders fængsel ubetinget for 65 ecstasytabletter til eget brug og videreoverdragelse i restaurationsmiljø . Landsretten gjorde straffen betinget af samfundstjeneste i 80 timer. (Dissens).

ØL 24. afd. a.s. nr. S-410-05, 7/4 2005

T på 23 år var under en tilståelsessag tiltalt for lov om euf. § 3, ved i august 2004 på en cafe med henblik på eget brug og videreoverdragelse at have været i besiddelse af 64 stk. ecstasytabletter samt ved kort forinden at have overdraget 1 ecstasytablet til A.

Der var påstand om ubetinget frihedsstraf. T var ikke tidligere straffet af betydning for sagen. T var egnede til samfundstjeneste. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 4 måneder, der ikke fandtes at kunne gøres betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste. Ved straffastsættelsen var navnlig taget hensyn til omfanget og omstændighederne ved den begåede kriminalitet og den strafskærpelse for videreoverdragelse af narkotiske stoffer i restaurations- og festmiljøer, der var tilsigtet ved lov nr. 445/2004, der trådte i kraft den 1/7 2004.

T ankede med påstand om formildelse, herunder navnlig således, at straffen blev gjort betinget eventuelt med vilkår om samfundstjeneste. Anklagemyndighedens endelige påstand var stadfæstelse.

T havde været frihedsberøvet 11 dage. Han havde efter løsladelsen ikke taget stoffer og var skrevet op til en uddannelse.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Straffen findes passende udmålt under henvisning til den strafskærpelse for videreoverdragelse af narkotiske stoffer i restaurations- og festmiljøer, der er tilsigtet ved lov nr. 445/2004.

Selv om udgangspunktet i en sag som den foreliggende er en ubetinget frihedsstraf, finder 5 voterende under hensyn til tiltaltes personlige forhold, herunder at han er ustraffet, at straffen efter omstændighederne kan gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste som nedenfor bestemt.

1 voterende finder af de af byretten anførte grunde ikke grundlag for at gøre straffen betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste. ..."

Resultatet blev 80 timers samfundstjeneste med en afviklingstid på 1 år. Tilsyn i denne periode med narkovilkår og en prøvetid på 2 år.